

Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (velkého senátu)

26. března 2020 *

„Přezkum rozsudků Tribunálu Evropské unie Simpson v. Rada (T-646/16 P) a HG v. Komise (T-693/16 P) – Veřejná služba – Složení soudního kolegia, které vydalo rozsudky v prvním stupni – Jmenování soudce Soudu pro veřejnou službu Evropské unie – Článek 47 listiny základních práv Evropské unie – Soud zřízený zákonem – Incidenční přezkum legality – Narušení jednoty a souladu unijního práva“

Ve spojených věcech C-542/18 RX-II a C-543/18 RX-II,

jejichž předmětem je přezkum podle čl. 256 odst. 2 druhého pododstavce SFEU rozsudků Tribunálu Evropské unie (kasačního senátu) ze dne 19. července 2018, Simpson v. Rada (T-646/16 P, nezveřejněný, EU:T:2018:493), a HG v. Komise (T-693/16 P, nezveřejněný, EU:T:2018:492), vydaných v řízeních

Erik Simpson, úředník Rady Evropské unie, s bydlištěm v Bruselu (Belgie),

proti

Radě Evropské unie (C-542/18 RX-II),

a

HG, úředník Evropské komise,

proti

Evropské komisi (C-543/18 RX-II),

SOUDNÍ DVŮR (velký senát),

ve složení K. Lenaerts, předseda, R. Silva de Lapuerta, místopředsedkyně, A. Prechal, M. Vilaras, E. Regan, M. Safjan, S. Rodin a I. Jarukaitis, předsedové senátů, M. Ilešič (zpravodaj), C. Toader, D. Šváby, F. Biltgen a N. Piçarra, soudci,

generální advokátka: E. Sharpston,

vedoucí soudní kanceláře: V. Giacobbo-Peyronnel, radová,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 21. května 2019,

* Jednací jazyky: angličtina a francouzština

s ohledem na vyjádření předložená:

- za E. Simpsona M. Velardo, avocate,
- za Radu Evropské unie M. Bauerem a R. Meyerem, jako zmocněnci,
- za HG L. Levim, avocate,

za Evropskou komisi G. Berscheidem, T. S. Bohrem a F. Erlbacherem, jako zmocněnci,

- za bulharskou vládu E. Petranovou, L. Zacharjevou a T. Mitovou, jako zmocněnkyněmi,

s přihlédnutím k článkům 62a a 62b prvnímu pododstavci statutu Soudního dvora Evropské unie,

po vyslechnutí stanoviska generální advokátky na jednání konaném dne 12. září 2019,

vydává tento

Rozsudek

- 1 Předmětem projednávaných řízení je přezkum rozsudků Tribunálu Evropské unie (kasačního senátu) ze dne 19. července 2018, Simpson v. Rada (T-646/16 P, nezveřejněný, dále jen „první přezkoumávaný rozsudek“, EU:T:2018:493) a HG v. Komise (T-693/16 P, nezveřejněný, dále jen „druhý přezkoumávaný rozsudek“, EU:T:2018:492) (společně dále jen „přezkoumávané rozsudky“).
- 2 Prvním přezkoumávaným rozsudkem Tribunál zrušil usnesení Soudu pro veřejnou službu Evropské unie ze dne 24. června 2016, Simpson v. Rada (F-142/11 RENV, EU:F:2016:136), kterým byla zamítnuta žaloba E. Simpsona znějící zaprvé na zrušení rozhodnutí Rady Evropské unie ze dne 9. prosince 2010 o zamítnutí žalobcovy žádosti o postup do platové třídy AD 9 po úspěšném absolvování otevřeného výběrového řízení EPSO/AD/113/07 na přijetí vedoucích oddělení platové třídy AD 9 v oblasti překladu, mimo jiné pro estonský jazyk, a rozhodnutí Rady ze dne 7. října 2011 o zamítnutí jeho stížnosti proti tomuto prvnímu rozhodnutí ze dne 9. prosince 2010 (dále jen „rozhodnutí 7. října 2011“), a zadruhé na uložení povinnosti Radě nahradit vzniklou újmu. Toto usnesení bylo vydáno v návaznosti na rozsudek Tribunálu ze dne 22. října 2015, Rada v. Simpson (T-130/14 P, EU:T:2015:796), kterým byl zrušen rozsudek Soudu pro veřejnou službu ze dne 12. prosince 2013, Simpson v. Rada (F-142/11, EU:F:2013:201) a věc byla vrácena Soudu pro veřejnou službu.
- 3 Druhým přezkoumávaným rozsudkem Tribunál zrušil rozsudek Soudu pro veřejnou službu ze dne 19. července 2016, HG v. Komise (F-149/15, EU:F:2016:155), kterým byla zamítnuta žaloba HG znějící primárně zaprvé na zrušení rozhodnutí Evropské komise ze dne 10. února 2015, kterým byla žalobci uložena disciplinární sankce odložení postupu do vyššího platového stupně na dobu 18 měsíců a povinnost nahradit újmu ve výši 108 596,35 eura, která vznikla Komisi (dále jen „rozhodnutí ze dne 10. února 2015“), jakož i podřídně na zrušení rozhodnutí o zamítnutí stížnosti, a zadruhé na uložení povinnosti Komisi nahradit údajně vzniklou újmu.
- 4 Předmětem přezkumu je otázka, zda přezkoumávané rozsudky zejména s ohledem na obecnou zásadu právní jistoty narušují jednotu nebo soulad unijního práva v rozsahu, v němž Tribunál jakožto soud rozhodující o kasačním opravném prostředku rozhodl, že složení soudního kolegia Soudu pro veřejnou službu Evropské unie, které vydalo usnesení ze dne 24. června 2016, Simpson v. Rada (F-142/11 RENV, EU:F:2016:136) a rozsudek ze dne 19. července 2016, HG v. Komise (F-149/15, EU:F:2016:155) (společně dále jen „napadená rozhodnutí“) nebylo v souladu s právními předpisy

vzhledem k pochybení při jmenování jednoho z členů tohoto kolegia, což vedlo k porušení zásady zákonného soudce zakotvené v čl. 47 druhém pododstavci větě první Listiny základních práv Evropské unie (dále jen „Listina“).

- 5 Přezkum se rovněž týká otázky, zda podobně jako v případě aktů uvedených v článku 277 SFEU může být jmenování soudce předmětem incidenčního přezkumu legality, nebo zda je takový incidenční přezkum legality – ze zásady či po uplynutí určité doby – vyloučen nebo omezen jen na některé druhy pochybení v zájmu zajištění právní stability a zaručení překážky věci rozsouzené.

Právní rámec

Listina

- 6 Článek 47 Listiny, nadepsaný „Právo na účinnou právní ochranu a spravedlivý proces“ stanoví v prvních dvou odstavcích následující:

„Každý, jehož práva a svobody zaručené právem Unie byly porušeny, má za podmínek stanovených tímto článkem právo na účinné prostředky nápravy před soudem.

Každý má právo, aby jeho věc byla spravedlivě, veřejně a v přiměřené lhůtě projednána nezávislým a nestranným soudem, předem zřízeným zákonem. Každému musí být umožněno poradit se, být obhajován a být zastupován.“

Rozhodnutí 2004/752/ES, Euratom a příloha I statutu Soudního dvora Evropské unie

- 7 Bod 6 odůvodnění rozhodnutí Rady 2004/752/ES, Euratom, ze dne 2. listopadu 2004 o zřízení Soudu pro veřejnou službu Evropské unie (Úř. věst. 2004, L 333, s. 7), uváděl:

„Počet soudců soudní komory by měl odpovídat počtu sporů, které projednává. Pro usnadnění rozhodování Rady o jmenování soudců je třeba, aby Rada zřídila nezávislý poradní výbor, jehož úkolem by bylo ověřovat, zda předložené kandidatury splňují požadované podmínky.“

- 8 Článkem 2 rozhodnutí 2004/752/ES byla ke statutu Soudního dvora Evropské unie připojena příloha I, nadepsaná „Soud pro veřejnou službu“. Tato příloha ve znění použitelném na napadená rozhodnutí (dále jen „příloha I statutu Soudního dvora Evropské unie“) v článku 2 stanovila:

„Soud pro veřejnou službu se skládá ze sedmi soudců. [...]

Soudci jsou jmenováni na dobu šesti let. Soudci, jejichž funkční období končí, mohou být jmenováni opakovaně.

Každé uvolněné místo se obsazuje jmenováním nového soudce na dobu šesti let.“

- 9 Článek 3 přílohy I statutu Soudního dvora Evropské unie stanovil:

„1. Soudce jmenuje Rada postupem stanoveným v čl. 257 čtvrtém pododstavci [SFEU] [...] po konzultaci s výborem zřízeným tímto článkem. Při jmenování soudců dbá Rada na vyvážené složení Soudu na co nejširším zeměpisném základě z řad státních příslušníků členských států a z hlediska zastoupení vnitrostátních právních systémů.

2. Každá osoba, která má občanství Unie a která splňuje podmínky stanovené v čl. 257 čtvrtém pododstavci [SFEU] [...], může předložit svou kandidaturu. Rada stanoví na doporučení Soudního dvora [Evropské unie] podmínky a postupy pro předkládání a vyřizování kandidatur.

3. Zřizuje se výbor složený ze sedmi osob z řad bývalých členů Soudního dvora a [Tribunálu] a obecně uznávaných právníků. Rada rozhoduje na doporučení předsedy Soudního dvora kvalifikovanou většinou o jmenování členů výboru a pravidlech jeho fungování.

4. Výbor vydává stanovisko ke vhodnosti kandidátů na výkon funkce soudce Soudu pro veřejnou službu. Výbor připojí k tomuto stanovisku seznam kandidátů, kteří mají nejvhodnější zkušenosti na nejvyšší úrovni. Tento seznam musí obsahovat počet kandidátů, který odpovídá alespoň dvojnásobku počtu soudců, které má Rada jmenovat.“

Veřejná výzva k podávání kandidatur ze dne 3. prosince 2013

- 10 Dne 3. prosince 2013 zveřejnila Rada v *Úředním věstníku Evropské unie* veřejnou výzvu k podávání kandidatur na jmenování soudců Soudu pro veřejnou službu Evropské unie (Úř. věst. 2013, C 353, s. 11, dále jen „veřejná výzva k podávání kandidatur ze dne 3. prosince 2013“), jejíž bod 4 zněl takto:

„Dne 30. září 2014 skončí funkční období dvou soudců, a proto se zahajuje výzva k podávání kandidatur za účelem jmenování dvou nových soudců na dobu šesti let od 1. října 2014 do 30. září 2020.“

Rozhodnutí (EU, Euratom) 2016/454

- 11 Body 1 až 6 odůvodnění rozhodnutí Rady (EU, Euratom) 2016/454 ze dne 22. března 2016 o jmenování tří soudců Soudu pro veřejnou službu Evropské unie (Úř. věst. 2016, L 79, s. 30) uvádějí:

- „(1) Ke 30. září 2014 skončilo funkční období dvou soudců Soudu pro veřejnou službu [...] a ke 31. srpnu 2015 skončilo funkční období dalšího soudce. Podle článku 2 a čl. 3 odst. 1 přílohy I [...] statutu Soudního dvora Evropské unie [...], je tudíž nutné jmenovat tři soudce, a obsadit tak tato uvolněná místa.
- (2) V návaznosti na veřejnou výzvu k podávání kandidatur [ze dne 3. prosince 2013] [...] vydal výbor zřízený podle čl. 3 odst. 3 přílohy I [statutu Soudního dvora Evropské unie] stanovisko ke vhodnosti kandidátů na výkon funkce soudce Soudu pro veřejnou službu. Ke svému stanovisku připojil výbor pro výběr kandidátů seznam šesti kandidátů, kteří mají nejvhodnější zkušenosti na nejvyšší úrovni.
- (3) V návaznosti na politickou dohodu o reformě struktury soudů Evropské unie, jež vedla k přijetí nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU, Euratom) 2015/2422 [ze dne 16. prosince 2015, kterým se mění Protokol č. 3 o statutu Soudního dvora Evropské unie (Úř. věst. 2015, L 341, s. 14)], předložil Soudní dvůr [Evropské unie] dne 17. listopadu 2015 návrh nařízení Evropského parlamentu a Rady o přenesení pravomoci pro rozhodování v prvním stupni ve sporech mezi Uníí a jejími zaměstnanci s účinkem od 1. září 2016 na Tribunál [...].
- (4) Vzhledem k časovým důvodům není za těchto okolností vhodné zveřejňovat novou veřejnou výzvu k podávání kandidatur, ale spíše vybírat ze seznamu šesti kandidátů s nejvhodnějšími zkušenostmi na nejvyšší úrovni, který výbor pro výběr kandidátů sestavil na základě veřejné výzvy k podávání kandidatur zveřejněné [dne 3. prosince] 2013.

- (5) Je tedy vhodné jmenovat tři osoby z výše uvedeného seznamu kandidátů soudci Soudu pro veřejnou službu a zároveň dbát na vyvážené složení Soudu pro veřejnou službu na co nejširším zeměpisném základě z řad státních příslušníků členských států a z hlediska zastoupení vnitrostátních právních systémů. Třemi osobami z uvedeného seznamu, které mají nejvhodnější zkušenosti na nejvyšší úrovni, jsou pan Sean Van Raepenbusch, pan João Sant'Anna a pan Alexander Kornezov. Pan João Sant'Anna a pan Alexander Kornezov by měli být jmenováni s účinkem ode dne vstupu tohoto rozhodnutí v platnost. Vzhledem k tomu, že pan Sean Van Raepenbusch již byl soudcem u Soudu pro veřejnou službu do 30. září 2014 a nadále vykonával svou funkci až do přijetí rozhodnutí Rady v souladu s článkem 5 [statutu Soudního dvora Evropské unie], je vhodné ho jmenovat na nové funkční období s účinkem ode dne, kdy skončilo jeho předchozí funkční období.
- (6) Z článku 2 přílohy I [statutu Soudního dvora Evropské unie] vyplývá, že každé uvolněné místo má být obsazeno jmenováním nového soudce na dobu šesti let. Od počátku použitelnosti navrhovaného nařízení o přenesení pravomoci pro rozhodování v prvním stupni ve sporech mezi Unií a jejími zaměstnanci však již Soud pro veřejnou službu nebude, a funkční období tří soudců jmenovaných tímto rozhodnutím tak ipso facto skončí dnem předcházejícím dni použitelnosti uvedeného nařízení“.

12 Článek 1 rozhodnutí 2016/454 stanoví:

„Soudci Soudu pro veřejnou službu Evropské unie jsou jmenováni:

- pan Sean VAN RAEPENBUSCH, s účinkem ode dne 1. října 2014,
- pan João SANT'ANNA, s účinkem ode dne 1. dubna 2016,
- pan Alexander KORNEZOV, s účinkem ode dne 1. dubna 2016.“

Skutečnosti předcházející přezkoumávaným věcem

Dotčené jmenování

- 13 Rozhodnutím Rady 2009/474/ES, Euratom ze dne 9. června 2009 o jmenování soudkyně Soudu pro veřejnou službu Evropské unie (Úř. věst. 2009, L 156, s. 56) byla Maria Isabel Rofes i Pujol jmenována soudkyní Soudu pro veřejnou službu na dobu šesti let od 1. září 2009 do 31. srpna 2015.
- 14 V návaznosti na veřejnou výzvu k podávání kandidatur ze dne 3. prosince 2013 zveřejněnou za situace blížícího se konce funkčního období dvou dalších soudců Soudu pro veřejnou službu dne 30. září 2014, a sice S. Van Raepenbusche a H. Kreppela, výbor uvedený v čl. 3 odst. 3 přílohy I statutu Soudního dvora Evropské unie (dále jen „výběrová komise“) sestavil seznam šesti kandidátů.
- 15 Vzhledem k tomu, že Rada před uplynutím platnosti těchto dvou funkčních období nepřistoupila ke jmenování soudců na pozice zastávané S. Van Raepenbuschem a H. Kreppelem, zasedali tito soudci nadále po 30. září 2014 na základě čl. 5 třetího pododstavce statutu Soudního dvora Evropské unie, podle kterého každý soudce zastává funkci, dokud se jí neujme jeho nástupce. Toto ustanovení bylo použitelné na soudce Soudu pro veřejnou službu podle čl. 5 prvního pododstavce přílohy I uvedeného statutu.
- 16 Nebyla zveřejněna žádná veřejná výzva k podávání kandidatur s ohledem na blížící se ukončení funkčního období soudkyně M. I. Rofes i Pujol. V tomto kontextu a podle ustanovení uvedených v předchozím bodě zastávala soudkyně M. I. Rofes i Pujol nadále i po 31. srpnu 2015.

- 17 Rozhodnutím 2016/454 Rada dne 22. března 2016 jmenovala tři soudce Soudu pro veřejnou službu, a sice S. Van Raepenbusche, s účinkem ode dne 1. října 2014, a J. Sant’Annu a A. Kornezova, s účinkem ode dne 1. dubna 2016. Za účelem jmenování těchto tří soudců (dále jen „dotčené jmenování“) použila Rada seznam kandidátů sestavený na základě veřejné výzvy k podávání kandidatur ze dne 3. prosince 2013, a to i pro obsazení uvolněné pozice, kterou předtím zastávala M. I. Rofes i Pujol (dále jen „třetí místo“), ačkoli se tato veřejná výzva k podávání kandidatur na toto místo nevztahovala.
- 18 João Sant’Anna a A. Kornezov složili slib dne 13. dubna 2016.
- 19 Rozhodnutím ze dne 14. dubna 2016 (Úř. věst. 2016, C 146, s. 11), Soud pro veřejnou službu přidělil soudce K. Bradleyho, J. Sant’Annu a A. Kornezova k druhému senátu Soudu pro veřejnou službu pro období od 14. dubna do 31. srpna 2016.

Věc C-542/18 RX-II

Skutkový základ sporu

- 20 Erik Simpson, který byl pomocným zaměstnancem v překladatelském oddělení estonského jazyka Rady od 1. června 2004, byl dne 1. ledna 2005 přijat jako úředník ve zkušební době do platové třídy AD 5 poté, co uspěl v otevřeném výběrovém řízení EPSO/LA/3/03 určeném k vytvoření rezervního seznamu pro přijetí pomocných překladatelů platové třídy (LA) 8. Dne 1. ledna 2008 byl povýšen do platové třídy AD 6.
- 21 V průběhu roku 2009 E. Simpson úspěšně absolvoval výběrové řízení EPSO/AD/113/07. Seznam úspěšných uchazečů vzešlých z výběrového řízení byl zveřejněn dne 28. dubna 2009. Dne 25. června 2010 požádal E. Simpson na základě čl. 90 odst. 1 služebního řádu úředníků Evropské unie (dále jen „služební řád“ o služební postup do platové třídy AD 9 s odůvodněním, že uspěl ve výběrovém řízení EPSO/AD/113/07, které odpovídá této platové třídě, a že třem úředníkům byl v návaznosti na úspěšné absolvování výběrového řízení s vyšší platovou třídou takový služební postup umožněn, a to za situace, která byla podle jeho názoru srovnatelná s tou jeho.
- 22 Sdělením ze dne 9. prosince 2010 Rada zamítla tuto žádost a uvedla, že vzhledem k neexistenci ustanovení služebního řádu, které by úředníkům přiznávalo nárok na automatický postup do platové třídy na základě úspěchu ve výběrovém řízení s vyšší platovou třídou, než v jaké se nacházejí, může být takové rozhodnutí přiznáno pouze s ohledem na zájem služby, a že v projednávané věci tento zájem nebyl dán, pokud jde o situaci v průběhu roku 2010 na překladatelském oddělení estonského jazyka.
- 23 Dne 8. března 2011 E. Simpson podal proti tomuto rozhodnutí Rady stížnost k Radě podle čl. 90 odst. 2 služebního řádu. Rozhodnutím ze dne 7. října 2011 byla tato stížnost zamítnuta.

Řízení před Soudem pro veřejnou službu a před Tribunálem, která předcházela vydání prvního přezkoumávaného rozsudku

- 24 Dne 27. prosince 2011 podal E. Simpson k Soudu pro veřejnou službu žalobu proti rozhodnutí ze dne 7. října 2011.
- 25 Rozsudkem ze dne 12. prosince 2013, Simpson v. Rada (F-142/11, EU:F:2013:201), zrušil Soud pro veřejnou službu rozhodnutí ze dne 7. října 2011 pro porušení povinnosti uvést odůvodnění.

- 26 Návrhem došlým kanceláři Tribunálu dne 24. února 2014 podala Rada proti tomuto rozsudku kasační opravný prostředek.
- 27 Rozsudkem ze dne 22. října 2015, Rada v. Simpson (T-130/14 P, EU:T:2015:796), Tribunál tomuto kasačnímu opravnému prostředku vyhověl z důvodu, že odůvodnění Soudu pro veřejnou službu obsahovalo věcnou nesprávnost, a věc mu vrátil k dalšímu řízení.
- 28 Usnesením ze dne 24. června 2016, Simpson v. Rada (F-142/11 RENV, EU:F:2016:136), druhý senát Soudu pro veřejnou službu zamítl žalobu E. Simpsona v plném rozsahu.
- 29 Podáním došlým kanceláři Tribunálu dne 6. září 2016 podal E. Simpson proti tomuto usnesení kasační opravný prostředek. Tento kasační opravný prostředek byl zapsán v rejstříku kanceláře Tribunálu pod číslem T-646/16 P.
- 30 Dne 21. března 2018 předseda kasačního senátu Tribunálu rozhodl o znovuootevření písemné části řízení v této věci jednak v návaznosti na rozsudek ze dne 23. ledna 2018, FV v. Rada (T-639/16 P, EU:T:2018:22), kterým Tribunál (kasační senát) zrušil rozsudek ze dne 28. června 2016, FV v. Rada (F-40/15, EU:F:2016:137), vzhledem k tomu, že složení soudního kolegia, které vydalo posledně uvedený rozsudek, nebylo v souladu s právními předpisy, a jednak v návaznosti na vydání rozsudku ze dne 19. března 2018, Přezkum FV v. Rada (C-141/18 RX, EU:C:2018:218), kterým Soudní dvůr (kasační senát) rozhodl, že není důvodné provést přezkum tohoto rozsudku.
- 31 Dne 22. března 2018 vyzval Tribunál účastníky řízení k podání připomínek k důsledkům, které je třeba pro projednávanou věc vyvodit z rozsudku T-646/16 P, rozsudku ze dne 23. ledna 2018, FV v. Rada (T-639/16 P, EU:T:2018:22). V odpověď na tuto výzvu účastníci řízení tvrdili, že jednak důvod vycházející z pochybení při složení soudního kolegia, tak jak bylo konstatována Tribunálem v tomto rozsudku, představuje neopominutelný důvod, který musí být zkoumán soudem rozhodujícím o kasačním opravném prostředku i bez návrhu, a jednak že usnesení Soud pro veřejnou službu ze dne 24. června 2016, Simpson v. Rada (F-142/11 RENV, EU:F:2016:136), bylo podepsáno týměž soudním kolegiem, o jehož složení bylo v uvedeném rozsudku rozhodnuto, že není v souladu s právními předpisy. Podle účastníků řízení tudíž musí být toto usnesení Soudu pro veřejnou službu zrušeno z důvodů totožných s důvody uvedenými Tribunálem v témže rozsudku.

První přezkoumávaný rozsudek

- 32 Prvním přezkoumávaným rozsudkem Tribunál zrušil usnesení Soudu pro veřejnou službu ze dne 24. června 2016, Simpson v. Rada (F-142/11 RENV, EU:F:2016:136), a vrátil věc jinému senátu Tribunálu, než který rozhodoval o kasačním opravném prostředku, aby rozhodl o žalobě v prvním stupni.
- 33 Body 38 až 46 prvního přezkoumávaného rozsudku znějí následovně:
- „38 Na prvním místě je třeba připomenout, že podle ustálené judikatury Soudního dvora představuje důvod vycházející z pochybení při složení soudního kolegia nepominutelný důvod, který musí být zkoumán soudem rozhodujícím o kasačním opravném prostředku i bez návrhu, a to i v případě, že toto pochybení nebylo uplatněno v prvním stupni (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 1. července 2008, Chronopost a La Poste v. UFEX a další, C-341/06 P a C-342/06 P, EU:C:2008:375, body 44 až 50 a citovaná judikatura).

- 39 Na druhém místě je třeba rovněž připomenout, že podle ustálené judikatury Soudního dvora unijní soud v zásadě nemůže založit své rozhodnutí na právním důvodu uplatněném bez návrhu, byť je nepominutelný, aniž předtím vyzval účastníky řízení, aby k uvedenému důvodu předložili svá vyjádření (viz rozsudek ze dne 17. prosince 2009, Přezkum M v. EMEA, C-197/09 RX-II, EU:C:2009:804, bod 57 a citovaná judikatura).
- 40 Na třetím místě je třeba uvést, že v rozsudku ze dne 23. ledna 2018, FV v. Rada (T-639/16 P, EU:T:2018:22), Tribunál v rámci přezkumu žalobního důvodu vycházejícího z pochybení při složení soudního kolegia a vzneseného žalobcem z důvodu, že jmenování jednoho ze soudců, který zasedal v tomto kolegiu, bylo stíženo pochybením, rozhodl takto.
- 41 Zaprvé Tribunál konstatoval, že Soud pro veřejnou službu (druhý senát) při vydání rozsudku ze dne 28. června 2016, FV v. Rada (F-40/15, EU:F:2016:137), rozhodoval ve složení soudci K. Bradley, J. Sant’Anna a A. Kornezov. Tribunál dále konstatoval, že podle výroku a bodu 5 odůvodnění [rozhodnutí 2016/454] Rada jmenovala jako soudce Soudu pro veřejnou službu zaprvé S. Van Raepenbusche, zadruhé J. Sant’Annu a zatřetí A. Kornezova. Tribunál tak uvedl, že soudce K. Bradley nebyl jmenován soudcem Soudu pro veřejnou službu na základě rozhodnutí 2016/454, a nemůže být tedy soudcem, proti němuž směřuje žalobní důvod uvedený v bodě 40 výše; naproti tomu soudci J. Sant’Anna a A. Kornezov byli jmenováni soudci Soudu pro veřejnou službu na základě tohoto rozhodnutí.
- 42 Zadruhé Tribunál přezkoumal žalobní důvod vycházející z pochybení při jmenování vzhledem k tomu, že Rada jmenovala soudce na [třetí místo], přičemž čerpala ze seznamu kandidátů sestaveného na základě veřejné výzvy k podávání kandidatur [ze dne 3. prosince 2013] za účelem obsazení uvolněných míst zastávaných soudci S. Van Raepenbuschem a H. Kreppel v rámci Soudu pro veřejnou službu, ačkoli tento seznam nebyl sestaven za účelem jmenování soudce na [třetí místo]. V tomto ohledu Tribunál v bodě 51 rozsudku ze dne 23. ledna 2018, FV v. Rada (T-639/16 P, EU:T:2018:22), rozhodl, že Rada tím, že za účelem obsazení třetího místa [...] čerpala ze seznamu sestaveného na základě veřejné výzvy k podávání kandidatur ze dne 3. prosince 2013, porušila právní rámec stanovený ve veřejné výzvě k podávání kandidatur ze dne 3. prosince 2013. Poté, co připomněl, že podle výroku a bodu 5 odůvodnění rozhodnutí 2016/454 Rada jmenovala jako soudce Soudu pro veřejnou službu, zaprvé R. Van Raepenbusche, zadruhé J. Sant’Annu a zatřetí A. Kornezova, rozhodl, že tento orgán byl oprávněn čerpat z tohoto seznamu, pokud jde o první dvě jmenování, avšak nikoli, co se týče třetího.
- 43 Zatřetí v bodě 78 rozsudku ze dne 23. ledna 2018, FV v. Rada (T-639/16 P, EU:T:2018:22) Tribunál rozhodl, že s ohledem na význam dodržování pravidel upravujících jmenování soudce pro důvěru jednotlivců a veřejnosti v nezávislost a nestrannost soudů nelze dotčeného soudce považovat za zákonného soudce ve smyslu čl. 47 druhého pododstavce první věty [Listiny], a v důsledku toho zrušil rozsudek ze dne 28. června 2016, FV v. Rada (F-40/15, EU:F:2016:137), v plném rozsahu.
- 44 V projednávané věci stačí konstatovat, že usnesení [ze dne 24. června 2016, Simpson v. Rada (F-142/11 RENV, EU:F:2016:136)] bylo přijato Soudem pro veřejnou službu (druhým senátem), ve složení soudci K. Bradley, J. Sant’Anna a A. Kornezov, tj. stejným soudním kolegiem, které vydalo rozsudek ze dne 28. června 2016, FV v. Rada (F-40/15, EU:F:2016:137), a o jehož složení bylo v rozsudku ze dne 23. ledna 2018, FV v. Rada (T-639/16 P, EU:T:2018:22) rozhodnuto, že není v souladu s právními předpisy.
- 45 Je tedy třeba se i bez návrhu zabývat důvodem vycházejícím z pochybení při složení soudního kolegia, které podle ustálené judikatury Soudního dvora připomenuté v bodě 38 výše představuje nepominutelný důvod, který musí být zkoumán soudem rozhodujícím o kasačním opravném prostředku i bez návrhu, a to i v případech, že toto pochybení nebylo uplatněno v prvním stupni (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 1. července 2008, Chronopost a La Poste/UFEX a další,

C-341/06 P a C-342/06 P, EU:C:2008:375, body 44 až 50 a citovaná judikatura), a po vyslechnutí účastníků uplatnit v projednávané věci zásady připomenuté Tribunálem v rozsudku ze dne 23. ledna 2018, FV v. Rada (T-639/16 P, EU:T:2018:22).

- 46 Napadené usnesení je tudíž třeba zrušit v plném rozsahu z důvodu porušení zásady zákonného soudce zakotvené v čl. 47 druhém pododstavci první větě [Listiny], aniž je nutné se zabývat žalobními důvody uplatněnými žalobcem.“

Věc C-543/18 RX-II

Skutkový základ sporu

- 34 Ode dne 16. května 2007 do dne 31. srpna 2013 byl HG, úředník Komise, přidělen k delegaci Komise při Organizaci spojených národů v New Yorku (Spojené státy).
- 35 Dne 15. září 2008 podepsaly Komise a HG na základě článku 5 přílohy X služebního řádu dohodu o poskytnutí služebního ubytování odpovídajícího potřebám jeho rodiny (dále jen „služební byt“).
- 36 V říjnu 2008 HG informoval vedoucí správy delegace Komise při OSN v New Yorku, paní A, jednak o tom, že se nemůže přestěhovat do služebního bytu kvůli zdravotním problémům své dcery, narozené v červnu téhož roku, a jednak, že bude obývat služební byt, ale bude rovněž pravidelně bydlet v bytě své manželky, aby mohl být nablízku své rodině. HG tvrdí, že paní A rovněž informoval v přesně neurčený den o tom, že jeden z jeho přátel, pan B, bude „několik hodin“ či „dva dny každé dva týdny“ pobývat v jeho služebním bytě, aby jej „hlídal“. V tomto ohledu HG uvádí, že v září 2008 požádal pana B, aby splnil formality vůči dodavateli elektřiny za služební byt, a že mu v prosinci 2008 předal klíče od služebního bytu.
- 37 V rozhodnutí ze dne 10. února 2015 měl tripartitní orgán oprávněný ke jmenování (dále jen „tripartitní OoJ“) zaprvé za to, že jelikož HG se svou rodinou nebydlel ve služebním bytě, porušil článek 5 přílohy X služebního řádu, zadruhé tím, že nepodepsal smlouvu o poskytování elektřiny sám, porušil své povinnosti vyplývající z bodu 22.10.11.4 pokynů generálního ředitelství (GŘ) „Vnější vztahy“ pro zaměstnance v delegacích, a zatřetí že chybné chování HG bylo příčinou újmy, která vznikla orgánu tím, že nesl náklady na nájem služebního bytu, který HG neoprávněně nehradil. V důsledku toho tripartitní OoJ uložil HG disciplinární sankci spočívající v odložení postupu do vyššího platového stupně po dobu 18 měsíců a uložil mu nahradit uvedenou újmu ve výši 108 596,35 eura.
- 38 Dne 9. května 2015 HG podal na základě čl. 90 odst. 2 služebního řádu stížnost proti rozhodnutí ze dne 10. února 2015. Tato stížnost byla zamítnuta rozhodnutím tripartitního OoJ ze dne 10. září 2015.

Řízení před Soudem pro veřejnou službu a před Tribunálem, která předcházela vydání druhého přezkoumávaného rozsudku

- 39 Návrhem došlým kanceláři Soudu pro veřejnou službu dne 21. prosince 2015 podal HG žalobu znějící primárně jednak na zrušení rozhodnutí ze dne 10. února 2015, jakož i podpůrně na zrušení rozhodnutí o zamítnutí jeho stížnosti, a jednak na to, aby byla Komisi uložena náhrada údajně vzniklé újmy.
- 40 Rozsudkem ze dne 19. července 2016, HG v. Komise (F-149/15, EU:F:2016:155), druhý senát Soudu pro veřejnou službu tuto žalobu zamítl a rozhodl, že HG ponese vlastní náklady řízení a nahradí náklady řízení vynaložené Komisí.

- 41 Návrhem došlým kanceláři Tribunálu dne 28. září 2016 podal HG proti tomuto rozsudku kasační opravný prostředek. Tento kasační opravný prostředek byl zapsán v rejstříku kanceláře Tribunálu pod číslem T-693/16 P.
- 42 Po vyhlášení rozsudku ze dne 23. ledna 2018, FV v. Rada (T-639/16 P, EU:T:2018:22), jehož obsah je shrnut v bodě 30 tohoto rozsudku, se HG podáním došlým dne 31. ledna 2018 dotázal, zda si Tribunál hodlá opatřit vyjádření účastníků řízení k důsledkům tohoto rozsudku, pokud jde o řízení o kasačním opravném prostředku.
- 43 Usnesením ze dne 23. března 2018 předseda kasačního senátu Tribunálu znovu zahájil ústní část řízení. Dne 26. března 2018 Tribunál vyzval účastníky řízení, aby předložili vyjádření, pokud jde o důsledky, které je třeba v projednávané věci vyvodit z uvedeného rozsudku.
- 44 V odpovědi na tuto výzvu účastníci řízení uvedli, že rozsudek Soudu pro veřejnou službu ze dne 19. července 2016, HG v. Komise (F-149/15, EU:F:2016:155), byl vyhlášen stejným soudním kolegiem, o jehož složení bylo v rozsudku ze dne 23. ledna 2018, FV v. Rada (T-639/16 P, EU:T:2018:22) rozhodnuto, že není v souladu s právními předpisy. HG rovněž tvrdil, že žalobní důvod vycházející z pochybení při složení soudního kolegia, jak bylo konstatováno Tribunálem v posledně uvedeném rozsudku, představuje nepominutelný důvod, a z toho vyvodil závěr, že rozsudek Soudu pro veřejnou službu ze dne 19. července 2016, HG v. Komise (F-149/15, EU:F:2016:155), musí být zrušen ze stejných důvodů, jaké uvedl Tribunál v rozsudku ze dne 23. ledna 2018, FV v. Rada (T-639/16 P, EU:T:2018:22). Komise uznala, že důvody, na jejichž základě Tribunál vydal posledně uvedený rozsudek, mohou vést k odůvodnění zrušení rozsudku Soudu pro veřejnou službu ze dne 19. července 2016, HG v. Komise (F-149/15, EU:F:2016:155), a k postoupení věci jinému senátu Tribunálu, než který rozhodoval o kasačním opravném prostředku podaném HG.

Druhý přezkoumávaný rozsudek

- 45 Druhým přezkoumávaným rozsudkem Tribunál zrušil rozsudek Soudu pro veřejnou službu ze dne 19. července 2016, HG v. Komise (F-149/15, EU:F:2016:155), a vrátil věc jinému senátu Tribunálu, než který rozhodoval o kasačním opravném prostředku, aby rozhodl o žalobě v prvním stupni.
- 46 Toto rozhodnutí se v bodech 39 až 47 druhého přezkoumávaného rozsudku opírá o odůvodnění, které je v podstatě totožné s odůvodněním uvedeným v bodě 33 tohoto rozsudku.

Řízení před Soudním dvorem

- 47 V návaznosti na návrh prvního generálního advokáta měl přezkumný senát svými rozhodnutími ze dne 17. září 2018, Přezkum Simpson v. Rada (C-542/18 RX), a Přezkum HG v. Komise (C-543/18 RX), která byla vydána na základě čl. 62 druhého pododstavce statutu Soudního dvora Evropské unie a čl. 193 odst. 4 jednacího řádu Soudního dvora, za to, že je třeba provést přezkum dotčených rozsudků za účelem určení, zda ohrožují jednotu nebo soulad unijního práva. Kromě toho na základě čl. 195 odst. 5 jednacího řádu se rozhodl přezkumný senát dne 14. února 2019 požádat Soudní dvůr, aby obě přezkoumávané věci vrátil velkému senátu.
- 48 Vzhledem k tomu, že věci C-542/18 RX-II a C-543/18 RX-II spolu souvisejí, je třeba je spojit pro účely rozsudku, přičemž účastníci řízení měli na jednání možnost vyjádřit se k účelnosti takového spojení.

K přezkumu

- 49 Úvodem je třeba konstatovat, že odpověď na otázku, která je předmětem přezkumu, uvedenou v bodech 4 a 5 tohoto rozsudku, nemůže být vyvozena z pouhé skutečnosti, že Soudní dvůr rozhodnutím ze dne 19. března 2018, Přezkum FV v. Rada (C 141/18 RX, EU:C:2018:218), rozhodl, že není důvodné provést přezkum rozsudku ze dne 23. ledna 2018, FV v. Rada (T-639/16 P, EU:T:2018:22), na němž Tribunál založil přezkoumávané rozsudky. Jak totiž vyplývá z bodů 4 a 5 tohoto rozhodnutí Soudního dvora, toto rozhodnutí bylo odůvodněno okolností, že první generální advokát ve svém návrhu na přezkum rozsudku ze dne 23. ledna 2018, FV v. Rada (T-639/16 P, EU:T:2018:22) uvedl zvláštní důvody, které ho vedly k předložení věci přezkumnému senátu, a uvedl, že má za to, že tento rozsudek „nepředstavuje v právních úvahách, které obsahuje, vážné nebezpečí ohrožení jednoty nebo souladu unijního práva“. Z tohoto návrhu na přezkum tedy vyplývalo, že podmínky stanovené v čl. 62 prvním pododstavci statutu Soudního dvora Evropské unie pro účely přezkumu rozhodnutí Tribunálu nebyly splněny.
- 50 Pokud jde o odpověď na otázku, která je předmětem tohoto přezkumu, je třeba nejprve přezkoumat, zda se Tribunál zejména s ohledem na obecnou zásadu právní jistoty dopustil nesprávného právního posouzení, když zrušil napadená rozhodnutí z důvodu, že složení soudního kolegia Soudu pro veřejnou službu, které vydalo tato rozhodnutí, nebylo v souladu s právními předpisy vzhledem k pochybení při jmenování jednoho z členů tohoto kolegia, které vedlo k porušení zásady zákonného soudce zakotvené v čl. 47 druhém pododstavci první větě Listiny.
- 51 V rámci tohoto přezkumu je třeba určit, za jakých podmínek může být jmenování soudce stejně jako akty uvedené v článku 277 SFEU předmětem incidenčního přezkumu legality. Dále je třeba ověřit, zda v rozsahu, v němž bylo prokázáno pochybení při jmenování konstatované Tribunálem, skutečně vedlo k porušení čl. 47 druhého pododstavce první věty Listiny, které odůvodňuje zrušení těchto rozhodnutí.
- 52 V případě, že z uvedeného přezkumu vyplýne, že přezkoumávané rozsudky jsou skutečně stíženy nesprávným právním posouzením, bude třeba následně posoudit, zda tyto rozsudky ohrožují jednotu nebo soulad unijního práva.

K podmínkám kontroly incidenční legality dotčeného jmenování

- 53 V přezkoumávaných rozsudcích Tribunál rozhodl, že je třeba uplatnit i bez návrhu důvod vycházející z pochybení při složení soudního kolegia, které vydalo napadená rozhodnutí. Na základě rozsudku Soudního dvora ze dne 1. července 2008, Chronopost a La Poste v. UFX a další (C-341/06 P a C-342/06 P, EU:C:2008:375), jakož i rozsudku Tribunálu ze dne 23. ledna 2018, FV v. Rada (T-639/16 P, EU:T:2018:22), měl totiž Tribunál za to, že se jedná o nepominutelný důvod, který musí být z tohoto důvodu zkoumán soudem rozhodujícím o kasačním opravném prostředku bez návrhu i v případě, že toto pochybení nebylo uplatněno v prvním stupni.
- 54 Úvodem je třeba konstatovat, že rozhodnutí 2016/454, kterým byl nástupce na třetí místo jmenován soudcem Soudu pro veřejnou službu, nepředstavuje, jak uvedla generální advokátka zejména v bodech 118 až 124 svého stanoviska, akt s obecnou působností ve smyslu článku 277 SFEU.
- 55 Ze základního práva na účinnou právní ochranu před nezávislým, nestranným a předem zákonem zřízeným soudem, zaručeného článkem 47 Listiny však vyplývá, že každý jednotlivec musí mít v zásadě možnost namítnout porušení tohoto práva. Z toho vyplývá, že unijní soud musí mít možnost ověřit, zda pochybení při dotčeném jmenování mohlo způsobit porušení tohoto základního práva.
- 56 Dále je třeba přezkoumat, zda okolnost, že žádný z účastníků řízení v projednávaných věcech nevznnesl námitku k bezvadnosti soudního kolegia, které vydalo napadená rozhodnutí, bránila tomu, aby Tribunál tuto bezvadnost přezkoumal i bez návrhu.

- 57 V tomto ohledu je třeba zdůraznit, že záruky přístupu k nezávislému, nestrannému a předem zákonem zřízenému soudu, a zejména záruky, které vymezují tento pojem, jakož i složení soudu, jsou samotným základem práva na spravedlivý proces. To znamená, že každý soudní orgán má povinnost zkoumat, zda je z hlediska svého složení takovým soudním orgánem, jestliže o této skutečnosti vyvstane pochybnost. Toto ověření je nezbytné pro důvěru, kterou musí soudy v demokratické společnosti vzbuzovat u jednotlivců. Tento přezkum představuje v tomto smyslu podstatnou náležitost, jejíž dodržování náleží do veřejného pořádku a je ji třeba ověřit z úřední povinnosti (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 1. července 2008, *Chronopost a La Poste v. UFEX a další*, C-341/06 P a C-342/06 P, EU:C:2008:375, body 46 a 48).
- 58 Tribunál se tudíž nedopustil pochybení, když v přezkoumávaných rozsudcích rozhodl, že bez návrhu posoudí bezvadnost složení soudního kolegia, které vydalo napadená rozhodnutí, jelikož pochybení při složení téhož soudního kolegia bylo konstatováno v rozsudku ze dne 23. ledna 2018, *FV v. Rada* (T-639/16 P, EU:T:2018:22).

K pochybení při dotčeném jmenování a jeho dopadu na právo účastníků řízení na soud předem zřízený zákonem

Pochybení při dotčeném jmenování

- 59 V přezkoumávaných rozsudcích Tribunál s odkazem na rozsudek ze dne 23. ledna 2018, *FV v. Rada* (T-639/16 P, EU:T:2018:22), dospěl k závěru, že Rada tím, že použila seznam kandidátů sestavený na základě výzvy k podávání kandidatur ze dne 3. prosince 2013 za účelem obsazení třetího místa, porušila právní rámec stanovený v této výzvě.
- 60 Tento závěr neobsahuje žádné nesprávné právní posouzení.
- 61 Vzhledem k tomu, že podle bodu 4 veřejné výzvy k podávání kandidatur ze dne 3. prosince 2013 byla tato výzva výslovně a výlučně vyhlášena za účelem obsazení míst dvou soudců, jejichž funkční období uplynulo dne 30. září 2014, a sice míst soudců R. Van Raepenbusche a H. Kreppela, a nikoliv za účelem obsazení třetího místa, které předtím zastávala soudkyně M. I. Rofes i Pujol, jejíž funkční období uplynulo dne 31. srpna 2015, porušila totiž Rada tím, že pro jmenování na poslední jmenované místo čerpala ze seznamu kandidátů vytvořeného na základě této veřejné výzvy k podávání kandidatur, právní rámec, který si sama stanovila zveřejněním uvedené veřejné výzvy k podávání kandidatur a který byla povinna respektovat. „Časové důvody“, na které odkazuje bod 4 odůvodnění rozhodnutí 2016/454 v souvislosti s reformou struktury soudů Evropské unie, nemohou odůvodnit nerespektování téže veřejné výzvy k podávání kandidatur.
- 62 Naproti tomu na rozdíl úvah Tribunálu v bodech 52 až 58 rozsudku ze dne 23. ledna 2018, *FV v. Rada* (T-639/16 P, EU:T:2018:22), tedy úvah, které ostatně nebyly výslovně zahrnuty do přezkoumávaných rozsudků, bylo použití tohoto seznamu pro jmenování soudce na třetí místo podle všeho ve zbývajících částech v souladu s pravidly upravujícími jmenování soudců Soudu pro veřejnou službu.
- 63 Podle čl. 3 odst. 4 třetí věty přílohy I statutu Soudního dvora Evropské unie musel totiž seznam obsahovat počet kandidátů, který odpovídal alespoň dvojnásobku počtu soudců, které měla Rada jmenovat. Seznam sestavený na základě veřejné výzvy k podávání kandidatur ze dne 3. prosince 2013 obsahoval šest kandidátů, což odpovídá dvojnásobku počtu soudců, kteří byli jmenováni na základě tohoto seznamu. Toto ustanovení tedy bylo v projednávané věci plně dodrženo.
- 64 Kromě toho žádná skutečnost neumožňuje zpochybnit, že byl dodržen čl. 257 čtvrtý pododstavec první věty SFEU, který vyžaduje, aby členové specializovaných soudů byli vybíráni z osob, které poskytují veškeré záruky nezávislosti a jsou způsobilé k výkonu soudcovské činnosti, čl. 3 odst. 2 první věty

přílohy I statutu Soudního dvora Evropské unie, podle něhož každá osoba, která splňuje tyto podmínky a má občanství Unie, může předložit svou kandidaturu na místa soudce Soudu pro veřejnou službu, nebo čl. 3 odst. 4 druhé věty této přílohy, podle kterého seznam vytvořený výběrovou komisí musí označit kandidáty, kteří mají nejvhodnější zkušenosti na nejvyšší úrovni.

- 65 Nebylo nijak zpochybněno, že veřejná výzva k podávání kandidatur ze dne 3. prosince 2013 byla otevřena všem občanům Unie splňujícím podmínky stanovené v čl. 257 čtvrtém pododstavci první věty SFEU, že všech šest kandidátů uvedených na seznamu sestaveném na základě této veřejné výzvy mělo občanství Unie a že o nich výběrová komise rozhodla, že jsou způsobilí k výkonu funkce soudce Soudu pro veřejnou službu a že tento seznam skutečně uváděl kandidáty s nejvhodnějšími zkušenostmi na nejvyšší úrovni.
- 66 Pokud jde o čl. 3 odst. 1 druhou větu přílohy I statutu Soudního dvora Evropské unie, tedy ustanovení, podle kterého Rada při jmenování soudců dbá na vyvážené složení Soudu pro veřejnou službu na co nejširším zeměpisném základě z řad státních příslušníků členských států a z hlediska zastoupení vnitrostátních právních systémů, měl Tribunál v bodě 56 rozsudku ze dne 23. ledna 2018, FV v. Rada (T-639/16 P, EU:T:2018:22) za to, že nelze vyloučit, že použití seznamu kandidátů sestaveného na základě veřejné výzvy k podávání kandidatur ze dne 3. prosince 2013 na jmenování soudce na třetí místo vedl k vyloučení části potenciálních kandidátů na toto místo, zejména kandidátů španělské státní příslušnosti kteří vzhledem k požadavku tohoto ustanovení mohli být případně odrazeni od účasti na této veřejné výzvě, jelikož Soud pro veřejnou službu již měl v době veřejné výzvy pro podávání kandidatur španělského člena a tato výzva se nevztahovala na místo tohoto člena.
- 67 Takové konstatování však neumožňuje mít za to, že jmenování soudce na třetí místo vedlo k nevyváženému složení, pokud jde o zeměpisné rozložení nebo zastoupení vnitrostátních právních systémů v rámci Soudu pro veřejnou službu, a že tedy Rada toto jmenování provedla v rozporu s čl. 3 odst. 1 druhou větou přílohy I statutu Soudního dvora Evropské unie. Skutečnost, že někteří potenciální kandidáti byli odrazeni od účasti na veřejné výzvě k podávání kandidatur ze dne 3. prosince 2013, které Tribunál identifikoval v bodě 56 rozsudku ze dne 23. ledna 2018, FV v. Rada (T-639/16 P, EU:T:2018:22), ostatně přímo a výlučně vyplývala z okolnosti, že cílem této veřejné výzvy nebylo obsadit třetí místo, takže ji nelze považovat za pochybení odlišné od pochybení identifikovaného v bodě 61 tohoto rozsudku.
- 68 Z výše uvedených úvah vyplývá, že dotčené pochybení při jmenování pramení výlučně z toho, že Rada nedodržela veřejnou výzvu k podávání kandidatur ze dne 3. prosince 2013, a nikoli z porušení požadavků vyplývajících z čl. 257 čtvrtého pododstavce SFEU nebo čl. 3 přílohy I statutu Soudního dvora Evropské unie.

K dopadu dotčeného pochybení při jmenování na právo účastníků řízení na soud předem zřízený zákonem

- 69 V přezkoumávaných rozsudcích Tribunál, který opět vycházel z rozsudku ze dne 23. ledna 2018, FV v. Rada (T-639/16 P, EU:T:2018:22), rozhodl, že s ohledem na význam dodržování pravidel upravujících jmenování soudce pro důvěru jednotlivců a veřejnosti v nezávislost a nestrannost soudů nelze soudce jmenovaného na třetí místo považovat za zákonného soudce ve smyslu čl. 47 druhého pododstavce první věty Listiny.
- 70 Podle tohoto ustanovení má každý právo na to, aby jeho věc byla spravedlivě, veřejně a v přiměřené lhůtě projednána nezávislým a nestranným soudem, předem zřízeným zákonem.
- 71 V tomto ohledu Soudní dvůr rozhodl, že požadavky na nezávislost a nestrannost jsou podstatou práva na účinnou soudní ochranu a základního práva na spravedlivý proces, které má zásadní význam jakožto záruka ochrany všech práv, která jednotlivcům vyplývají z unijního práva, a jako záruka zachování

společných hodnot členských států uvedených v článku 2 SEU, zejména hodnoty právního státu. Uvedené požadavky vyžadují existenci pravidel, zejména pokud jde o složení orgánu, jmenování, funkční období, jakož i důvody pro zdržení se hlasování, vyloučení pro podjatost a odvolání jeho členů, která umožní rozptýlit jakékoli legitimní pochybnosti jednotlivců, pokud jde o neovlivnitelnost uvedeného orgánu ve vztahu k vnějším skutečnostem a jeho neutralitu ve vztahu k zájmům vzájemně se střetávajícím ve věci. Pokud jde konkrétně o rozhodnutí o jmenování, je zejména nezbytné, aby hmotněprávní a procesní podmínky pro vydání těchto rozhodnutí byly takové povahy, aby nemohly vyvolat takové legitimní pochybnosti, pokud jde o jmenované soudce [v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 19. listopadu 2019, A. K. a další (Nezávislost kárného kolegia Nejvyššího soudu), C-585/18, C-624/18 a C-625/18, EU:C:2019:982, body 120, 123 a 134, jakož i citovaná judikatura].

- 72 Vzhledem k tomu, že čl. 47 druhý pododstavec první věta Listiny odpovídá čl. 6 odst. 1 první větě Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod podepsané v Římě dne 4. listopadu 1950 (dále jen „EÚLP“), jsou jeho smysl a rozsah na základě čl. 52 odst. 3 Listiny stejné jako ty, které jim přikládá uvedená úmluva. Soudní dvůr musí tudíž dbát na to, aby jím podaný výklad čl. 47 druhého pododstavce Listiny zajišťoval úroveň ochrany, která bude v souladu s úrovní, jež je zaručena článkem 6 EÚLP, tak jak jej vykládá Evropský soud pro lidská [rozsudek ze dne 19. listopadu 2019, A. K. a další (Nezávislost kárného kolegia Nejvyššího soudu), C-585/18, C-624/18 a C-625/18, EU:C:2019:982, bod 118 a citovaná judikatura].
- 73 Podle ustálené judikatury Evropského soudu pro lidská práva má zavedení výrazu „zřízený zákonem“ do čl. 6 odst. 1 první věty EÚLP za cíl zabránit tomu, aby bylo uspořádání soudního systému ponecháno na volném uvážení moci výkonné, a zajistit, aby se tato oblast řídila zákonem přijatým zákonodárnou mocí způsobem, který je v souladu s pravidly upravujícími výkon její pravomoci. Tento výraz odráží zejména zásadu právního státu a týká se nejen právního základu pro samotnou existenci soudu, ale také složení senátu v každé věci, jakož i všech ostatních ustanovení vnitrostátního práva, jejichž nedodržení vede k pochybení týkající se účasti jednoho nebo více soudců na přezkumu věci, což zahrnuje zejména ustanovení týkající se nezávislosti a nestrannosti členů uvedeného soudu (v tomto smyslu viz ESLP, 8. července 2014, Biagioli v. San Marino, CE:ECHR:2014:0708DEC000816213, body 72 až 74, a 2. května 2019, Pasquini v. San Marino, CE:ECHR:2019:0502JUD005095616, body 100 a 101 a citovaná judikatura).
- 74 Stejně tak měl Evropský soud pro lidská práva již příležitost poukázat na to, že právo být souzen soudem „zřízeným zákonem“ ve smyslu čl. 6 odst. 1 EÚLP již ze své povahy zahrnuje jmenování soudců (ESLP, 12. března 2019, Ástráðsson v. Island, CE:ECHR:2019:0312JUD002637418, mezitimní, bod 98).
- 75 Z judikatury citované v bodech 71 a 73 tohoto rozsudku vyplývá, že pochybení, k němuž došlo při jmenování soudců v rámci dotyčného soudního systému, s sebou nese porušení čl. 47 druhého pododstavce první věty Listiny, zejména pokud jde o pochybení takové povahy a závažnosti, že v důsledku tohoto pochybení vzniklo skutečné riziko, že jiná odvětví moci, zejména moc výkonná, vykonávají neodůvodněnou diskreční pravomoc, čímž je celistvost výsledku, ke kterému jmenování vede, ohrožena, a je tak vyvolávána legitimní pochybnost jednotlivců, pokud jde o nezávislost a nestrannost dotyčného soudce nebo soudců, čemuž tak je, když se jedná o základní pravidla, která jsou nedílnou součástí vytvoření a fungování tohoto soudního systému.
- 76 Právě ve světle těchto zásad je třeba zkoumat, zda pochybení, k němuž došlo při dotčeném jmenování, vedlo v projednávané věci k porušení práva účastníků řízení na to, aby jejich věc byla projednána soudem předem zřízeným zákonem, které je zaručeno v čl. 47 druhém pododstavci první větě Listiny.
- 77 V tomto ohledu je třeba připomenout, jak bylo uvedeno v bodě 68 tohoto rozsudku, že toto pochybení vyplývá výlučně z toho, že Rada nedodržela veřejnou výzvu k podávání kandidatur ze dne 3. prosince 2013.

- 78 Je tak třeba konstatovat, že jmenování soudce na třetí místo bylo provedeno v souladu se základními pravidly pro jmenování soudců Soudu pro veřejnou službu, kterými byly čl. 257 čtvrtý pododstavec SFEU a čl. 3 přílohy I statutu Soudního dvora Evropské unie.
- 79 V tomto kontextu samotná okolnost, že Rada čerpala ze seznamu sestaveného na základě veřejné výzvy k podávání kandidatur ze dne 3. prosince 2013 k obsazení třetího místa, nestačí k prokázání toho, že došlo k porušení základního pravidla jmenování soudců Soudu pro veřejnou službu takové povahy a závažnosti, aby vyvolalo skutečné riziko, že Rada mohla neoprávněně využít své pravomoci a tím ohrozit celistvost výsledku, ke kterému jmenování vede, a vyvolat tak legitimní pochybnost jednotlivců, pokud jde o nezávislost a nestrannost soudce jmenovaného na třetí místo, nebo dokonce senátu, ke kterému byl tento soudce přidělen.
- 80 V tomto ohledu se dotčená pochybení při jmenování liší od pochybení dotčeného v rozhodnutí Soudu ESVO ze dne 14. února 2017, Pascal Nobile v. DAS Rechtsschutz-Versicherungs (E-21/16), zmíněného v bodě 75 rozsudku ze dne 23. ledna 2018, FV v. Rada (T-639/16 P, EU:T:2018:22). Posledně uvedené pochybení totiž spočívalo ve jmenování soudce Soudu ESVO na funkční období, jehož délka byla výjimečně stanovena na tři roky namísto šesti let, a týkalo se tak, na rozdíl od pochybení zkoumaného v projednávaných věcech, porušení základního pravidla týkajícího se délky trvání funkčních období soudců v rámci tohoto soudu, které je určeno k ochraně jejich nezávislosti.
- 81 Z výše uvedeného vyplývá, že nedodržení veřejné výzvy k podávání kandidatur ze dne 3. prosince 2013 ze strany Rady nepředstavuje porušení základních pravidel unijního práva použitelných na jmenování soudců Soudu pro veřejnou službu, které by vedlo k porušení práva žalobců na soud předem zřízený zákonem, které je zaručeno v čl. 47 druhém pododstavci první větě Listiny.
- 82 Vzhledem k tomu, že přezkoumávané rozsudky neobsahují jiné skutečnosti, které by mohly zpochybnit dodržení čl. 47 druhého pododstavce první věty Listiny, je třeba konstatovat, že se Tribunál dopustil nesprávného právního posouzení, když v těchto rozsudcích rozhodl, že toto ustanovení bylo porušeno. Pochybení uvedené v předchozím bodě tedy samo o sobě nemůže odůvodnit zrušení soudního rozhodnutí vydaného soudním kolegiem, ke kterému byl přidělen soudce jmenovaný na třetí místo.
- 83 Ze všeho výše uvedeného vyplývá, že se Tribunál dopustil nesprávného právního posouzení, když zrušil napadená rozhodnutí pouze na základě pochybení, k němuž došlo při dotčeném jmenování.

K ohrožení jednoty nebo souladu unijního práva

- 84 Nesprávné právní posouzení, kterým jsou stíženy přezkoumávané rozsudky, může narušit jednotu a soulad unijního práva.
- 85 Přezkoumávané rozsudky totiž mohou představovat precedenty pro budoucí věci, jelikož nesprávný výklad a použití čl. 47 druhého pododstavce první věty Listiny ze strany Tribunálu se může odrazit v jiných věcech, které se týkají jmenování člena soudního kolegia, a obecně práva na nezávislý, nestranný a předem zákonem zřízený soud.
- 86 Kromě toho má toto právo základní a průřezovou povahu v unijním právním řádu, jehož výklad, jakož i soudržnost musí zajistit Soudní dvůr, a to zejména tehdy, když v tomto ohledu vyvstanou otázky ve zvláštním kontextu, který dosud nevedl k ustálené judikatuře Soudního dvora.
- 87 Za těchto podmínek je třeba konstatovat, že přezkoumávané rozsudky ohrožují jednotu a soulad unijního práva v rozsahu, v němž Tribunál jakožto soud rozhodující o kasačním oprávněm prostředku rozhodl, že složení soudního kolegia Soudu pro veřejnou službu, které vydalo napadená rozhodnutí,

nebylo v souladu s právními předpisy vzhledem k pochybení při jmenování jednoho z členů tohoto kolegia, což vedlo k porušení zásady zákonného soudce zakotvené v čl. 47 druhém pododstavci první větě Listiny, a napadená rozhodnutí zrušil.

K účinkům přezkumu

- 88 Článek 62b první pododstavec statutu Soudního dvora Evropské unie stanoví, že shledá-li Soudní dvůr, že rozhodnutí Tribunálu ohrožuje jednotu nebo soulad unijního práva, vrátí věc Tribunálu, který je vázán právním názorem Soudního dvora. Při vrácení věci může Soudní dvůr určit rovněž účinky rozhodnutí Tribunálu, které jsou pro účastníky řízení zachovány. Soudní dvůr může výjimečně sám rozhodnout s konečnou platností, pokud řešení sporu vyplývá vzhledem k výsledku přezkumu ze skutkových zjištění, na nichž se zakládá rozhodnutí Tribunálu.
- 89 Z toho plyne, že se Soudní dvůr nemůže omezit na zjištění, že byla ohrožena jednotu nebo soulad unijního práva, aniž z tohoto zjištění vyvodí důsledky pro oba spory dotčené v projednávané věci (viz také rozsudek ze dne 10. září 2015, Přezkum Missir Mamachi di Lusignano v. Komise, C-417/14 RX-II, EU:C:2015:588, bod 60 a citovaná judikatura).
- 90 Vzhledem k tomu, že Tribunál v přezkoumávaných rozsudcích zrušil napadená rozhodnutí na základě porušení čl. 47 druhého pododstavce první věty Listiny, aniž přezkoumal důvody, kterých se žalobci dovolávali na podporu svých kasačních opravných prostředků, je třeba zrušit přezkoumávané rozsudky a vrátit věci Tribunálu, aby o těchto důvodech mohl rozhodnout.

K nákladům řízení

- 91 Podle čl. 195 odst. 6 jednacího řádu Soudního dvora platí, že pokud bylo rozhodnutí Tribunálu, které je předmětem přezkumu, vydáno podle čl. 256 odst. 2 SFEU, rozhodne Soudní dvůr o nákladech řízení.
- 92 Při neexistenci zvláštních pravidel upravujících rozdělení nákladů v rámci přezkumu je třeba rozhodnout, že každá ze stran ponese vlastní náklady.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (velký senát) rozhodl takto:

- 1) Věci C-542/18 RX-II a C-543/18 RX-II se pro účely tohoto rozsudku spojují.
- 2) Rozsudky Tribunálu Evropské unie (kasačního senátu) ze dne 19. července 2018, Simpson v. Rada (T-646/16 P, nezveřejněný, EU:T:2018:493) a HG v. Komise (T-693/16 P, nezveřejněný, EU:T:2018:492), ohrožují jednotu a soulad unijního práva v rozsahu, v němž Tribunál Evropské unie jakožto soud rozhodující o kasačním opravném prostředku rozhodl, že složení soudního kolegia Soudu pro veřejnou službu Evropské unie, které vydalo usnesení ze dne 24. června 2016, Simpson v. Rada (F-142/11 RENV, EU:F:2016:136) a rozsudek ze dne 19. července 2016, HG v. Komise (F-149/15, EU:F:2016:155), nebylo v souladu s právními předpisy vzhledem k pochybení při jmenování jednoho z členů tohoto kolegia, což vedlo k porušení zásady zákonného soudce zakotvené v čl. 47 druhém pododstavci první větě Listiny základních práv Evropské unie, a napadená rozhodnutí zrušil.
- 3) Uvedené rozsudky se zrušují.
- 4) Věci se vracejí Tribunálu Evropské unie.

- 5) Erik Simpson, Rada Evropské unie, HG, Evropská komise a bulharská vláda ponesou vlastní náklady vynaložené v řízení o přezkumu.**

Podpisy.